

Українська народна казка

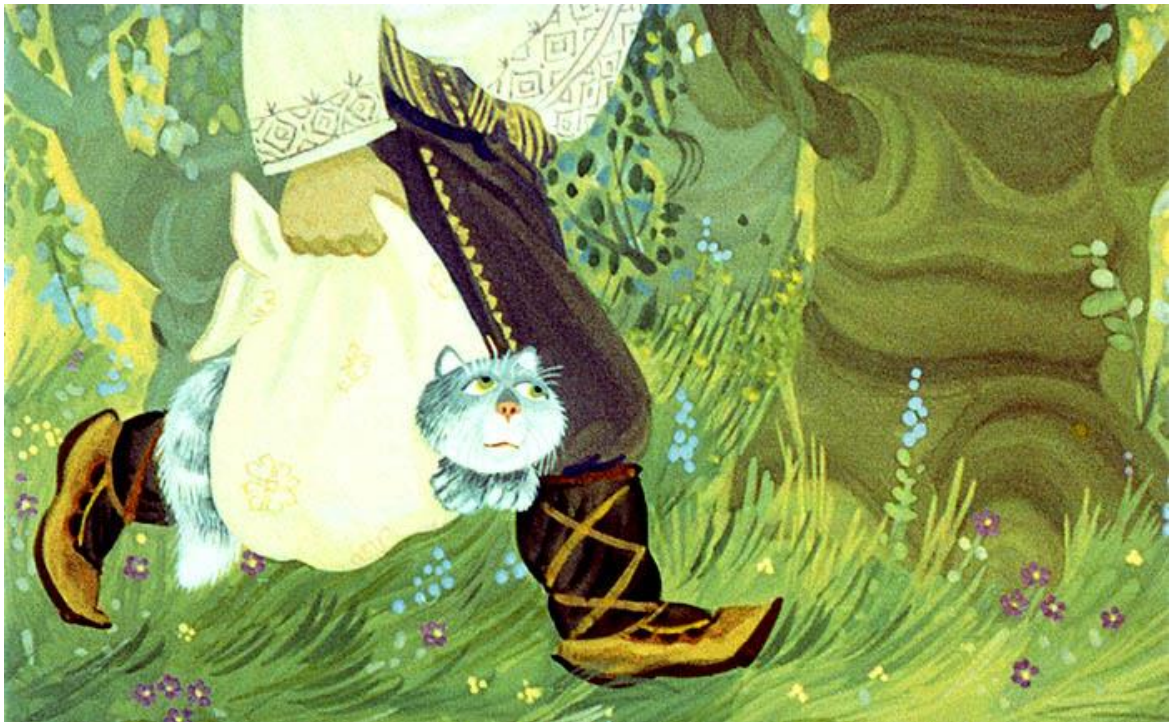
Пан Коцький

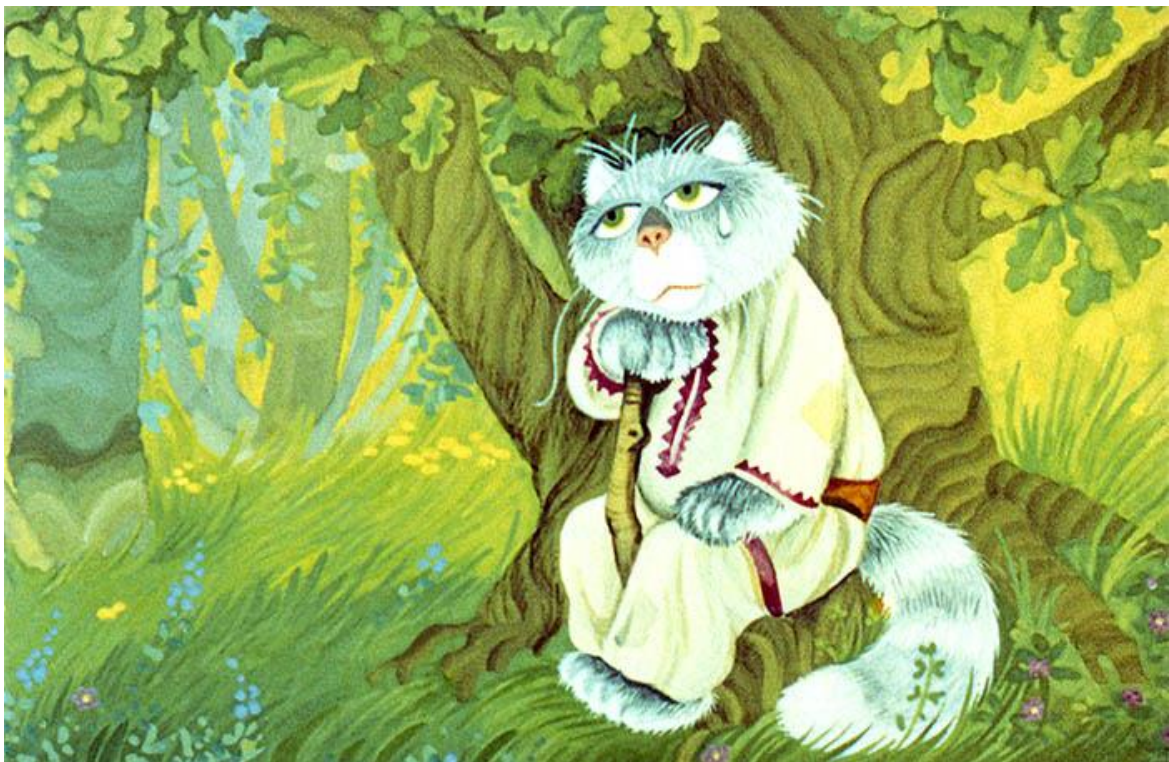
В одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити.

От хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нащо він мені здався, тільки дурно буду годувати, – нехай в лісі ходить».

Покинув його, а сам поїхав.

Коли це приходять до кота лисичка та й питає його:

– Що ти таке?

А він каже:

– Я – пан Коцький.

Лисичка каже:

– Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.

Він і згодився.

Веде його лисичка до своєї хати – та так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

От якось зайчик побачив лисичку та й каже їй:

– Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

А вона йому:

– Є у мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве!

Заєць розказав за пана Коцького вовкові, ведмедеві, дикому кабанові. Зійшлися вони до купи, стали думати: як би побачити пана Коцького, – та й кажуть:

– А зготуймо обід!

І взялись міркувати, кому по що йти. Вовк каже:

– Я піду по м'ясо, щоб було що в борщ.

Дикий кабан каже:

– А я піду по буряки та картоплю.

Ведмідь:

– А я меду принесу на закуску.

Заєць:

– А я капусти.

От роздобули всього, почали обід варити.

Як зварили, стали радитись: кому йти кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь каже:

– Я не підбіжу, як доведеться тікати.

Кабан:

– А я теж неповороткий.

Вовк:

– Я старий уже і трохи недобачаю.

Тільки зайчикові й приходиться.

Побіг заєць до лисиччиної нори; коли це лисичка вибігає, дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках біля хати, та й питає його:

– А чого ти прийшов?

– Просили вовк, ведмідь, дикий кабан і я прошу, щоб ти прийшла зі своїм паном Коцьким до нас на обід!

А вона йому:

– Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве.

Прибігає зайчик назад та й хвалиться:

– Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то розірве нас!

Вони й почали ховатися: ведмідь лізе на дерево,

вовк зарився у стог,

кабан ховається під стіл,

а зайчик лізе в кущ.

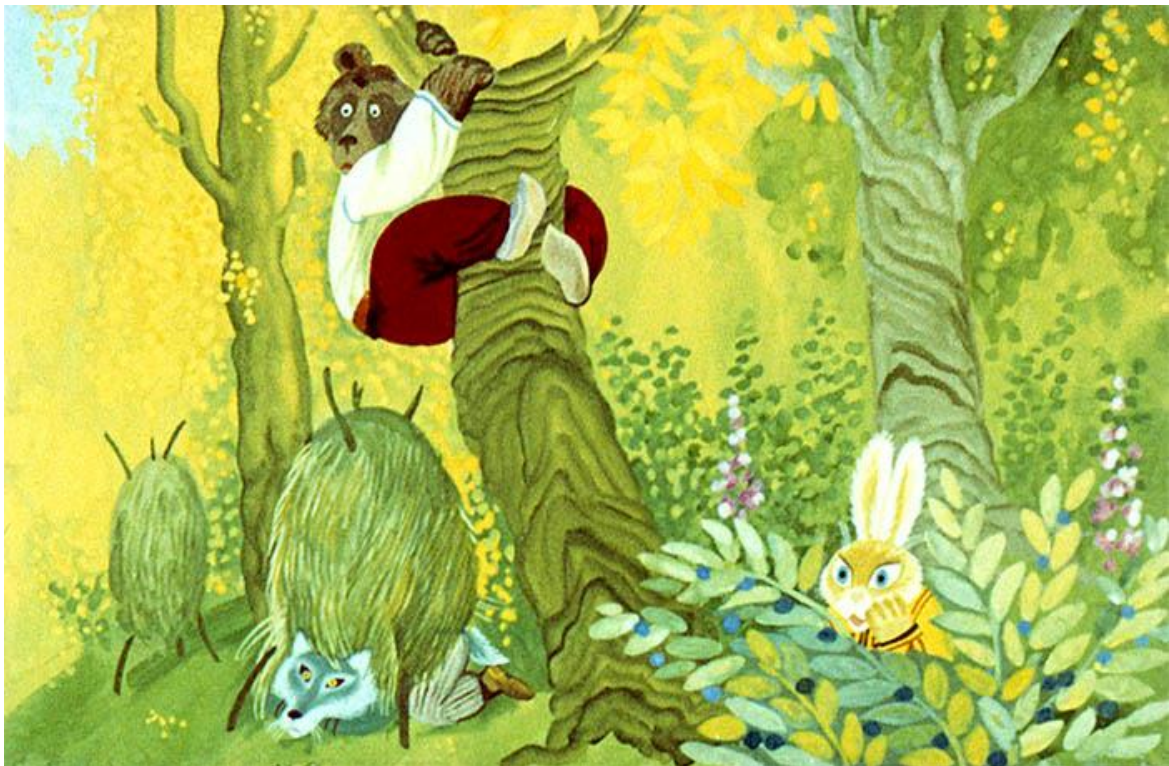
Коли це веде лисичка свого пана Коцького.

Доводить до стола, він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:
– Ма-у!.. Ма-у!.. Ма-у!..

А ті думають: «От, вражого батька син, ще йому мало! Це він і нас поїсть!»

Зліз пан Коцький на стіл і почав їсти, аж за вухами лящить. А як наївся, то так і простягсь за столі.

А кабан лежав під столом, та якось комар і вкусив за хвіст, а він так хвостом і крутнув; кіт же думав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст!

Кабан як схопиться, та навітки!

Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів.

Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало,

– так він додолу впав – гуп! – просто на вовка, мало не роздавив сердешного.

Як схопляться вони, як дременуть, то тільки видко; а заєць і собі за ними – забіг не знає куди...

А потім посходились та й кажуть:

– От, який малий, а тільки-тільки нас усіх не поїв!

К І Н Е Ц Ь

Пан Коцький

Виконується в ролях

дійові особи:

1. Казкар
2. Господар
3. Господарка
4. Кіт – пан коцький
5. Миші
6. Лисичка
7. Заєць
8. Ведмідь
9. Кабан
10. Вовк
11. Комар

ДІЯ ПЕРША

(звучить українська мелодія)

Казкар (ведучий) – голос за сценою

- В одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити. От хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нащо він мені здався, тільки дурно буду годувати, — нехай краще в лісі ходить».

Покинув його й сам поїхав.

Коли це приходить до кота лисичка та й питає його:

— Що ти таке?

А він каже:

— Я — пан Коцький.

Лисичка й каже:

— Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.

Він і згодився. От стали вони жити разом. Веде його лисичка до своєї хати, — так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

ДІЯ ДРУГА

(звучить лісова фонова музика)

Якось одного разу зайчик побачив лисичку та й каже їй:

— Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

А вона йому:

— Є у мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве.

Заєць розказав за пана Коцького вовкові, ведмедеві, дикому кабанові.

Зійшлися вони докупи, стали думати, як би побачити пана Коцького, — та й кажуть:

— А зготуймо обід!

І взялися міркувати, кому по що йти. Вовк каже:

— Я піду по м'ясо, щоб було що в борщ.

Дикий кабан каже:

— А я піду по буряки і картоплю.

Ведмідь:

— А я меду принесу на закуску.

Заєць:

— А я капусти.

От роздобули всього, почали обід варити. Як зварили, почали радитись, кому йти кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь каже:

— Я не підбіжу, як доведеться тікати.

Кабан:

— А я теж неповороткий.

Вовк:

— Я старий уже і трохи недобачаю.

Тільки зайчикові й приходитьсь за всіх бути на знайомстві.

Прибіг заєць до лисиччиної нори, коли це лисичка вибігає, дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках біля хати, та й питає його:

— А чого ти прийшов?

Він і каже:

— Просили вовк, ведмідь, дикий кабан, і я прошу, щоб ти прийшла зі своїм паном Коцьким на обід.

А вона йому:

— Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве і буде вам горе.

ДІЯ ТРЕТЯ

(звучить весела фонова музика)

Прибігає зайчик назад та й хвалиться:

— Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то розірве нас.

Вони й почали ховатися: ведмідь лізе на дерево, вовк сідає за кущем, кабан заривається у хмиз, а зайчик лізе в кущ.

Коли це веде лисичка свого пана Коцького. Доводить до столу, а він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:

— Ма-у!.. Ма-у!.. Ма-у!..

А ті думають: «От вражого батька син, ще йому мало! Це він і нас поїсть!»

Виліз пан Коцький на стіл та почав їсти, аж за вухами лящить. А як наївсь, то так і простягся на столі.

А кабан лежав близько столу в хмизі, та якось комар і вкусив його за хвіст, а він так хвостом і крутнув; кіт же думав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст. Кабан як схопиться, та навтіки!

Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів.

Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало — так він додолу впав — гуп! — та просто на вовка, — мало не роздавив сердешного.

Як схопляться вони, як дременуть, то тільки видко. Заєць і собі за ними — забіг не знать куди... А потім усі звірі посходились та й кажуть:

— Такий малий, а тільки-тільки нас усіх не поїв!

А мораль казки така:

**Краще один раз поспілкуватись наживо, ніж сто раз
почути !!!**